

GOTHARD

Milí čtenáři, pokud jste se ještě nikdy nebyli podívat na Kuksu, určitě si tam někdy udělejte výlet. Už když se budete od Hradce Králové směřem na Trutnov blížit k obci, upoutá vás na českou krajinu neobvyklý výhled: na horizontu se tyčí majestátní budova bývalého špitálu pro vojenské vysloužilce, který za hraběte Šporka spravovali milosrdní bratři sv. Jana z Boha. Proto je centrální částí celého objektu kostel Nejsvětější Trojice. Celý areál zdobí sochařská výzdoba bezpochyby nejvýznamnějšího česko-rakouského sochaře vrcholného baroka Matyáše Bernarda Brauna, jehož 24 plastik Ctností a Neřestí podél severního průčelí budovy nelze nikterak přehlédnout.

Tyto vlastnosti a jejich rozdělení do jedné ze dvou kategorií (ctnost nebo neřest) kdysi znali všichni lidé, a to už od dětství, patřily totiž do povinné výuky křesťanského náboženství a katecheté si obvykle dali záležet, aby je děti nejen teoreticky, ale i prakticky dokázaly rozlišit a pojmenovat. Možná by stálo za to, kdybychom během letošní postní doby společně (anebo doma v rodinách) zkusili zavést rozhovor na výše vyjmenované vlastnosti a zkusit popsat, co konkrétně si pod tím pojmem vlastně představujeme. A popat se děti, zda vůbec těmto slovům rozumějí. Možná to bude překvapení pro každého z nás: vždyt na první dojem jsme určitě všichni přesvědčení, že dokážeme rozeznat dobro od zla a není potřeba se o tom příliš učit.

Přesto si během letošní postní doby každou neděli připomeneme obsah sedmi hlavních hříchů, jakož i toho, co je jejich opakem. Hlavními, smrtelnými nebo kardinálními hříchy je těchto sedm nazváno proto, že jsou obvykle kořenem a pramenem dalších lidských hříchů. Slovo smrtelný ve spojení se slovem hřích chce zdůraznit, že dobrovolné setrvání v nich způsobuje podle Božího zjevení věčnou smrt, tedy ztrátu věčného života: stav, který se po staletí nazýval peklem a o kterém se dnes už příliš na kazatelkách nemluví. Což ale neznamená, že peklo přestalo existovat.

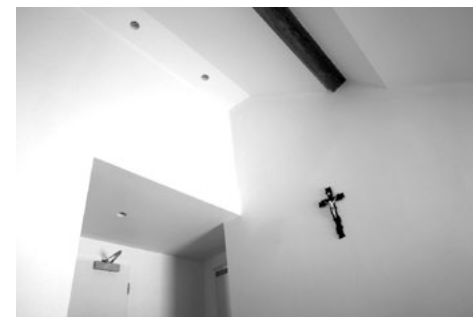
Děti dostávají na nedělní mši masky ve tvaru lidské tváře. Jsou prázdné a čisté. Mají dvě strany a děti na ně budou moc kreslit něco, co si představí pod pojmem, který jim bude každou neděli představen. Na jedné straně bude hřích, na druhé ctnost. Bylo by úplně ideální, kdyby si podobnou nedělní školu katechismu zahráli i dospělí. Patrně nebudeme kreslit ani malovat, ale když si nalezneme (třeba v neděli večer) čas na modlitbu, jejíž součástí bude i zpytování svědomí, může nám to pomoci lépe vidět sami sebe, jací jsme. Nejen v našich očích, ale především v očích Božích. A když se bude na konci března blížit Svatý týden, ve svátosti smíření předložíme Bohu to, co jsme na sobě a o sobě poznali. Odhodíme masky hříchů a obrátíme je na stranu, kde je ctnost.

Jsem moc rád, že mohu postní dobu prožívat s vámi. A je stále co objevovat. V Božím zjevení i na sobě samotném.

Milí farníci, po úspěšném složení všech zkoušek a odevzdání zbývajících prací mi zbyl jeden a půl týdne volna. V takovém případě totiž máme až do nástupu před začátkem dalšího semestru možnost zůstat podle potřeby v semináři nebo odjet, kam si zámáme.

Onu zbývajících polovinu týdne jsem ještě zůstal v semináři a věnoval se dalším povinnostem. Poté jsem na víkend odcestoval do Brna za svým přítelem – knězem. A následně jsem se po drobné zastávce doma, v tomto období již tradičně, odebral spolu s jedním kolegou seminaristou na druhý konec republiky – do trapistického kláštera Nový Dvůr, kde jsme strávili, i spolu se dvěma cestovními, celkem šest dní. Mám to štěstí, že během svých pobytů v tomto západočeském klášteře většinou zažiji nějakou nevšední slavnost nebo jiný významný den. Loni to byly Hromnice a letos to byla Popeleční středa.

V době, kdy můžete toto číslo Gotharda číst, už ale první postní týden máme za sebou. Přál bych každému z vás, ale i sobě, abychom letos byli dost kreativní a odvážní a nechali se postem připravit na velikonoční setkání s Kristem. Na setkání s Bohem, o kterém (pokud vůbec něco) můžeme říci, že je vždy jiný a větší než všechny naše koncepty. To ale neznamená, že bychom se ho neměli snažit poznat takového, jaký je, a být, jako je on. Být svatí, jako on je Svatý. Jiní jako ...

Salent

SRDEČNĚ ZVU NA PODĚKOVÁNÍ A OSLAVU BOHA ZA ŽIVOT

VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ 1. DUBNA 2024 – KOSTEL SV. GOTHARDA PRAHA-BUBENEČ
 13:00 mše svatá
 14:00-18:00 přátelské setkání na kostelní zahradě
 (pečení selat, pivo, víno, hudba... a čas na osobní setkání)

Kromě předsedy Filipínské biskupské konference Mons. Pabla Virgilia S. Davida, biskupa diecéze Kaloolan, nám všem poslal pozdrav i arcibiskup z Cebu:

OFFICE OF THE
ARCHBISHOP OF CEBU

Poselství

komunitě katolické farnosti sv. Gotharda v pražské čtvrti Bubeneč

Zdravím vás v nejsvětějším jménu Ježíš!

S velkou radostí jsem přijal Váš dopis, v němž popisujete vaši zásluhou iniciativu – modlitbu za konkrétní zemi a za její obyvatele, a to bez ohledu na jejich náboženství. V pondělí 5. února se začínáte modlit za Filipíny. Jména mých krajanů a mých spolukřesťanů katolíků Vám za to velmi děkuji.

Loni, v dubnu 2021, katolická církev oslavila 500 let křesťanství na Filipínách a centrem těchto oslav bylo naše město Cebu. Bylo to v roce 1521, kdy se katolická víra dostala na naši půdu a od té doby se stále rozrůstá. Děkujeme vám za vaše modlitby na naší cestě k dalším 500 letům a za další šíření katolické víry zde na filipínských ostrovech.

Katedrála Neposkvrněného početí
Manila, Filipíny

Od nás k vám chci slíbit stejnou modlitbu za vás, jelikož se obracíme a klaníme stejnému Pánu, jenž je přítomný ve svaté Eucharistii. Prosím, pamatujte i vy na nás při slavení eucharistie.

Buďte si jisti, že se budu osobně za vás modlit. A vy zase zahrňte nás všechny zde na Filipínách, jako své bratry a sestry v našem Pánu Ježíši Kristu, rovněž do svých upřímných modliteb.

Zůstávám spojen v Kristu,
S. JOSE S. PALMA, D.D.
arcibiskup z Cebu

Katedrála svatého Jindřicha
Finsko, Helsinky

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemí, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Finsko

4. března 2024 — 31. března 2024

Finové o svou samostatnost museli bojovat velmi dlouho: nejdříve byli součástí Švédského království, aby po prohrané švédsko-ruské válce bylo jejich území v roce 1809 postoupeno carskému Rusku. Po bolševické revoluci v roce 1917 sice Finsko vyhlásilo samostatnost, ale o tom, že se ani Sovětský svaz jako nástupnický stát po Ruském impériu nemíní vzdát finského území, svědčí fakt, že se ho několikrát pokusil anektovat, přičemž si z něho uzurpoval celou oblast Karélie, jejíž součástí je Ladožské jezero, v němž leží ostrov Valaam se známým pravoslavným klášterem.

Ikdyž je dnes Finsko o tuto oblast chudší, stále je sedmou největší zemí Evropy a má co nabídnout. Jedná se o jezerní krajinu (někdy se o Finsku mluví jako o krajině tisíce jezer), jejíž celá čtvrtina leží za polárním kruhem. Mezi Laponskem na severu a Helsinkami na jihu jako nejnavštěvovanějšími částmi země se nachází nádherná příroda, v níž lze spatřit velké volně žijící šelmy, jako jsou medvěd, vlk či rosomák.

Ale i místní obyvatelstvo představuje speciální druh lidstva, který se vyvíjel samostatně od ostatních národů, o čemž svědčí nejen zvláštní jazyk, ale i skutečnost, že průměrná výška dospělých mužů je nejvyšší v Evropě, tři z deseti nejvyšších mužů na světě žijí právě ve Finsku.

Jakkoli je v zemi hodně vody a jak turisté, tak i domácí rádi rekreatují na šlapadlech, paddleboardech či na vodních lyžích, nejrozšířenějším doplňkem finských domácností je sauna. Vůně jehličnanového dřeva a rozpálených kamenů, nejednou promíchaná s pryskyřicí, dává saunování neopakovatelnou atmosféru. Pro Finy jde o záležitost posvátnou téměř jako kostel: ani v sauně se nesmí hádat, vést diskuse, které by mohly vyústit v konfrontaci,

a naopak je důležité na těchto místech relaxovat a vypnout mozek. V posledních desetiletích můžete potkat finské turisty, jak za svým osobním autem na přívěsu převážejí mobilní saunu, bez níž si neumějí představit ani týden dovolené.

K Finsku patří rovněž několik desítek tisíc ostrovů, největší souostroví s názvem Ålandy má poměrně velkou míru samosprávy.

Spolu s Estonskem patří Finsko v Evropě mezi nejrozvinutější země v oblasti informatiky a digitalizace, nakonec – kdo by neznal finskou značku mobilů Nokia? Celková životní úroveň obyvatelstva je poměrně vysoko nad průměrem členských států EU. Na severu země Slunce v létě nezapadne 73 dnů v roce a v zimě 51 dnů vůbec nevyjde. Je ještě řada jiných věcí, které k Finsku patří: strohý, ale světový trend určující design, nejlepší zdělavací systém na světě, ale také jméno Paavo Nurmi, legenda severského sportu, něco jako náš Emil Zátopek. Je to k nevíře, ale u jaderné elektrárny Olkiluoto na břehu moře vyrostla nejseverněji položená vinice světa.

A co se týče náboženství – většina lidí jsou ateisté, nejsilnější církev představují finští luteráni, pravoslavných je zhruba jedno procento, muslimů, židů či katolíků zde žije minimum.

Večer věnovaný Finsku – 4. března 2024

17:30 mše svatá s úmyslem za Finsko,
18:15 prezentace základních informací (*Michal Dratva*), historických a náboženských souvislostí (*P. Miloš Szabo*) a monitoring současného dění v zemi (*Eva Klíčková*)

Projekt Modlitba za (bezpečný) svět vznikal v hlavě na podzim roku 2019, začínali jsme modlitbou za Afghánistán v lednu 2020, zrovna když se objevily první zprávy o koronavirovém onemocnění covid-19. A svět se začal měnit. Od té doby uplynuly více než 4 roky a Finsko je v březnu 2024 již 51. územím, za které se modlíme. Každou zemi začínáme cca hodinovým představením, při němž se přítomnému publiku přiblíží nejen dějiny a náboženské souvislosti, ale i aktuální situace v dané zemi. Právě tuto část představení má na starosti **Jiří VÁCLAVEK**

Když jsem se před čtrnácti lety přestěhoval z rodného Brna do Prahy, napsal jsem na svůj facebookový profil latinskou větu „Loco Pragensis, Corde Brunensis“ (místem pobytu Pražan, v srdci Brňan). Chtěl jsem tím vyjádřit, že vnitřně, mentalitou a svým nastavením budu vždy Moravan pocházející z Brna, a to navzdory tomu, že se mi v Praze líbí, jsem zde rád, vnitřní „doma“ jsem tehdy cítil jinde.

Postupem času jsem v sobě začal cítit znatelný posun. Najednou to moje „doma“ už nebylo tolik ani na Moravě, ani v Praze, ale v Bubenči. Sounáležitost se čtvrtí, ve které žiji, pro mě byla zcela nová zkušenost, kterou jsem si naplno uvědomil, když mi v roce 2014 odcházela tatínka. Když nám lékaři sdělili, že jeho vyléčení je nemožné, vrátil jsem se v slzách z Moravy do Prahy. Když jsem vystoupil z metra na Dejvické a později zabočil z ulice Jugoslávských partyzánů na náměstí Interbrigády, smutek byl najednou pryč a dostavilo se vyrovnání. A taky pocit vděčnosti za to, kde mohu žít. Pocit domova v Bubenči.

Za dalších šest let jsem v Bubenči objevil svatogothardskou farnost, do které jsem začal docházet, zpočátku nesměle a stydlivě, postupně stále víc a víc jako domů. Za ten pocit sounáležitosti a společenství jsem vám všem, bratři a sestry, moc vděčný. A taky za otcovské vedení P. Miloše. I za to, že tehdy uprostřed covidové pandemie kul železo, dokud bylo žhavé, a vtáhl mě do projektu Modlitba za svět. Nejen proto, že modlit se za bezpečí a mír je v dnešním turbulentním světě mnohem víc důležité, než jsme si byli před několika lety ochotni připustit, ale také proto, že při přípravách na každoměsíční večery, při kterých se začínáme modlit vždy za další zemi, mohu propojit dobrou věc se svou letitou profesní zkušeností novináře.

A tak ještě jednou děkuji za každou chvíli u svatého Gotharda a vám všem přeji podobně intenzivní prožitek domova v našem kostele, i mimo něj.

J. Václavěk

Milý čtenáři, v letošní Tříkrálové sbírce se do kasiček u nás ve farnosti vybralo 20 527 Kč. Všem dárcům děkujeme! Jedním ze záměrů, který z výtěžku bude financován, je zprostředkování sezení s psychologem pro dospívající a mladé dospělé v prostorách bubenečské fary. Konkrétní termíny a anonymní kontaktní formulář budou uvedeny na webových stránkách farnosti.

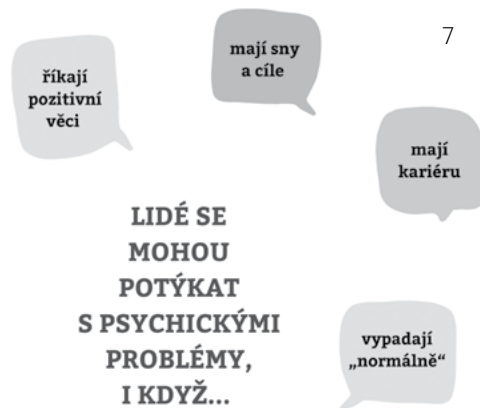
V čem je problém?

V Česku podobně jako jinde ve světě v poslední době mohutně vzrostl počet dětí a mladých lidí, kteří se nenacházejí v dobré duševní pohodě. Ruku v ruce s tím je dlouhodobě kritický nedostatek psychiatrů a psychologů se specializací na děti a dospívající. Odborníci chybějí na všech úrovních, od psychiatrů, kteří jsou jako vystudovaní lékaři zodpovědní za diagnostiku a mohou navrhnout léčbu, přes klinické psychology v nemocnicích pomáhající s diagnostikou, jejichž hlavním úkolem je hlubší práce s klientem, až po školní psychology, kteří na školách mají odchylovat problémy hned v zárodku. Momentálně v tuzemsku připadá přibližně šest dětských psychiatrů na sto tisíc osob mladších osmnácti let. Podle doporučení WHO by jich ve skutečnosti mělo být šestadvacet.

Dramatický nárůst počtu dětí a mladých lidí, kteří mají v životě zásadní psychické problémy, způsobila řada faktorů, jež se slily do jedné velké řeky. Ve hře jsou společenské krize jako covid či válka na Ukrajině, jiní viní nástup sociálních sítí, další psychologové zmiňují pomyslné kyvadlo výchovy, podle kterého „dnešní liberální rodiče nenastavili svým dětem dostatečně mantinely a neposkytli jim tím pádem nezbytnou vnitřní jistotu“.

Téma duševního zdraví, psychiatrie a obecně vyhledávání pomoci v této oblasti zároveň přestalo být považováno za velké stigma. Odborníci se shodují na tom, že současní rodiče malých dětí a dospívajících častěji než dříve naslouchají svým potomkům v případě, že si řeknou o pomoc, a když ne, zastoupí je třeba další členové rodiny.

(zdroj: Týdeník Respekt, ročník XXXIV, číslo 46, upraveno)

Kde najít pomoc?

V případě náhlé krize je možné obrátit se na pracoviště, jako je třeba Centrum krizové intervence v pražských Bohnicích.

Krizovou podporu poskytují i webové stránky a aplikace, například *Neuypuště duši*, *Modrá linka* nebo iniciativa *Nepanikař*, za kterými stojí experti v oblasti mentálního zdraví.

Své pocity mohou mladiství probrat také s operátory na *Lince bezpečí* (116 111 – anonymní, pro děti a studující do 26 let), *Lince první psychické pomoci* (116 123) nebo *Modré lince* (549 241 010).

Duševnímu zdraví dětí a mladistvých se také věnuje portál www.centrumlocika.cz. Kromě krizového chatu pro děti a mladistvé jsou zde také návody pro rodiče, učitele či spolužáky, jak rozeznat, zda je dítě či mladistvý v duševní nerovnováze vlivem domácího násilí.

Výběr terapeuta usnadní například web *Terapie.cz*, kde je možné vybrat ze dvou stovek odborníků.

Hodnotné informace jsou též k dispozici na metodickém portále *Opatruj.se*, který funguje pod Národním ústavem duševního zdraví. Na tomto portálu najdete zájemci mimo jiné standardizované testy, které se běžně používají pro autoscreening naší duševní kondice. Pokud se někdo necítí dobře, může se zde otestovat a rovnou dostane i doporučení konkrétních odborných služeb. Na této webové stránce lze nalézt také širokou škálu odborných kontaktů.

Opatrujte se!
Duchaplně prožití postní doby přeji
Anežka a František

6. března 2024

194. DĚLENÍ ZAJORDÁNÍ*Numeri, kap. 32*

Jordán je ideální východní hranicí zaslíbené země a podle biblické tradice právě tudy vedla cesta Izraelitů z pouště. Dobývání země se účastnilo všech dvanáct kmenů, avšak dva a půl kmene už sídlilo na východním břehu Jordánu. Lze tedy i tuto část národa považovat za součást Izraele? Účastnili se doopravdy vojenského obsazování země? Patří k vyvolenému lidu? Právě na tyto otázky odpovídá kapitola 32: usídlení se v Zajordání je ospravedlněno tím, že takto rozdělil území samotný Mojžíš. Kmeny Gad a Ruben a polovina kmene Manases obsadily oblast východně od zbytku národa. V této souvislosti zaráží zejména skutečnost, že se od ostatních odděluje zrovna Ruben, Jakubův prvorozený. Jeho potomkové tak postupně ztrácí na významu jak počtem, tak i svým vlivem.

13. března 2024

195 ZASTÁVKY BĚHEM EXODU*Numeri, kap. 33*

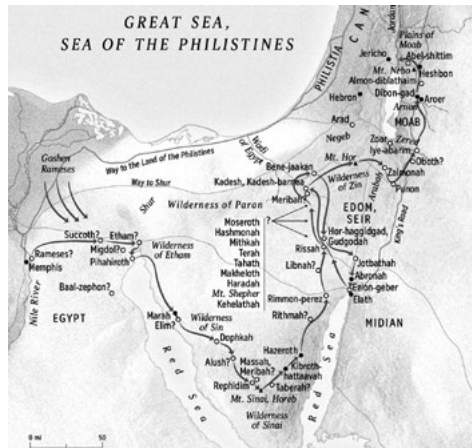
Putování izraelského lidu se v některých textech popisuje jako kočovný anebo polokočovní život bez přesné trasy. Zde však finální biblický redaktor uspořádal události do podoby cíleného putování, předkládá jakýsi souhrnný itinerář, vyznačený dvačtyřiceti lokalitami, v nichž se lid během cesty zastaví. Navíc je tato cesta orámována několika svátky, čímž se ještě více zdůrazní, že nejde pouze o bezcílné toulání se pouštní krajinou, ale Jakubovy potomky vede Hospodin, který se nejen sám vyznačuje řádem, který vytvořil, ale řád rovněž požaduje od těch, které si vyvolil. Navíc číslo 24 bylo v pohanském Egyptě počtem egyptských záhrobních soudců, zatímco zde to jsou zastávky, v nichž je židovský lid postupně předváděn před Boha živých, který je z Egypta vyvedl.

20. března 2024

196. HRANICE ZASLÍBENÉ ZEMĚ*Numeri, kap. 34*

Bez výkladu budeme tuto kapitolu považovat za pouhý výčet geografických názvů, z nichž navíc některé již v dnešní době nejsou zcela přesné anebo vůbec lokalizovatelné. I když je popis hranice zaslíbené země uveden ještě do doby závěru Mojžíšova života před vstupem do Kanaánu, jde o odraz situace za panování krále Davida, kdy dosáhlo izraelské území svého největšího rozsahu. Právě toto ohraničení dodnes mnozí ortodoxní Židé považují za ideální velikost zaslíbené země a ve svém dlouhodobém plánu věří, že jim Hospodin pomůže opět obsadit území, které jim v roce 1948 při vzniku státu Izrael nebylo přiděleno. Nejdiskutovanější je jižní a severní hranice. Nejdiskutovanější je jižní a severní hranice, tedy místa, kde se nachází jak území Gazy, tak Golanské výšiny, nyní převážně obývané Palestinci. V textu již není zmiňováno dvanáct, nýbrž pouze deset kmenů. Dva (celé) kmény mají svůj podíl již za řekou Jordán.

27. března 2024

BIBLICKÁ HODINA NENÍ

Když kněz, který vede mši (tedy samotný předsedající, nikoli všichni koncelebranti), přijde po skončení bohoslužby Slova k oltáři, začíná příprava obětní matérie – tedy chleba a vína: právě z chleba a vína se má za chvíli stát Ježíšovo tělo a krev, tedy to, co bylo na způsob starozákonní oběti přineseno na Kalvárii. Chléb (symbolicky v hostiích, tedy oplatkách z chlebového těsta) a víno jsou nejdříve při tzv. pozdvihování nabídnuty Bohu Otcí, když mu jménem přítomných kněz děkuje za tyto dary země, které mu sice patří, ale on je ve své laskavosti dává člověku, aby díky nim na zemi přežil. Právě tyto základní potraviny se stanou při proměňování pokrmem, který má vyvolenému lidu (tedy těm, kteří uvěřili v Boha a Bohu) pomoci přežít Božím životem na zemi, která je silným lákadlem stejně jako kdysi Egypt, nabízející židovskému lidu mnohem jasnější a paradoxně v něčem i pohodlnější život.

Hlavní celebrant si poté symbolicky očistí ruce, přičemž se modlí, aby nejen ruce, ale především jeho srdce bylo očištěno od špíny hříchu a s čistým srdcem přinášel na oltář nejsvětější oběť v lidských dějinách (bude držet ve svých rukou samotného Božího Syna). A vzápětí se k němu přidává i zbytek kněží: tam, kde je to možné, nemají zůstat na svých místech, ale mají ho obklopit kolem oltáře, protože nejen ten jeden, ale oni všichni, jako sbor apoštolů dostali od Ježíše moc proměňovat chléb a víno

v jeho tělo a krev. Přítomná skupina kněží je tedy oním presbyteriátem, který jako celek při sloužení mše je jediným Kristem. Na Kalvárii ani u poslední večeře s učedníky není několik Ježíšů, ale pouze jeden. Proto tuto skutečnost mají nyní, na začátku bohoslužby oběti, představovat i přítomní kněží: stranou musí jít jejich osobní pohodlí (kde je to pro ně pohodlnější), jakož i představa biskupa či jiného hlavního koncelebranta (aby byl lépe vidět a mohl vyniknout).

Úvod této části mešní bohoslužby má evokovat Ježíšovo díkůčinění a chválu Bohu Otcí za to, jaký je. Jménem církve kněz zpívá tzv. prefaci čili oslavnou píseň, jejíž text navíc obsahuje i konkrétní tajemství, které se v daný den v církvi připomíná. Proto je preface pečlivě sestavena a vybírána podle liturgické doby (advent, Vánoce, půst, Velikonoce, mezidobí), ale i podle svatých osob, které jsou během mše vyzdvihovány a připomínány (Ježíš, Panna Maria, apoštolové, mučedníci, duchovní pastýři aj.).

Slovo preface je odvozeno od latinského *prae-fatio*, tedy něco, co předchází samotnému faktu, kterým je již zmiňované proměnění. Je již jeho součástí, stejně jako je součástí odpuštění předchozí lítost. Stále až do konce časů opakované vtělení Ježíše do eucharistie je (a má být) ze strany člověka spojeno s oslavou jak této skutečnosti, tak samotného Hospodina. Proto jsou kněží u oltáře v tuto chvíli spolu a proto mají přítomní lidé povstat.

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu**Přednes eucharistické modlitby****První eucharistická modlitba neboli římský kánon**

219. V první eucharistické modlitbě neboli římském kánonu říká slova Proto skrze Ježíše Krista hlavní celebrant sám s rozpjatýma rukama.

220. Prosby Pamatuj, Bože a V tomto společenství je vhodné svěřit někomu z koncelebujících kněží; ten je přednáší sám nahlas a s rozpjatýma rukama.

221. Přijmi tedy milostivě říká opět hlavní celebrant sám s rozpjatýma rukama.

222. Od Učiň, Bože, ty sám až do V pokoře tě prosíme dělá gesta hlavní celebrant a všichni koncelebranti pronášejí všechno společně takto:

a) Učiň, Bože, ty sám s rukama vztaženými směrem k darům;

b) Neboť on večer a Po večeri se sepjatýma rukama; c) slova Páně, pokud se to zdá být vhodné, s pravou rukou vztaženou k chlebu a kalichu; při ostenzi pak pohlížejí na hostii a kalich a potom se hluboce ukloní;

d) Proto na památku a Shlédni s rozpjatýma rukama;

e) V pokoře tě prosíme sklonění a se sepjatýma rukama až ke slovům účast na tomto oltáři, potom se vzpřímí a při slovech naplně veškerým nebeským požehnáním se znamenají křížem.

223. Prosby Pamatuj také a I nám hříšníkům je vhodné svěřit někomu z koncelebrantů; ten je přednáší sám nahlas a s rozpjatýma rukama.

224. Při slovech I nám hříšníkům se všichni koncelebranti bijí v prsa.

225. Neboť skrze něho říká pouze hlavní celebrant.

Pamětihodné události v roce 1845 Krutá zima L. P. 1845 (pokračování)

str. 75 – slp. 1

Ještě ráno 24. a 25. března t. r. byl tak silný a krutý mráz, že zuby jenom drkotaly. 26. března ale nastoupila rychlá a nenadálá obleva, provázená prudkým deštěm. Ta pak už 27. března v 5 ½ ráno uvedla do pohybu led pod Vyšehradem a poté uvolnila ledové kry na celé řece. 27. března dosahovala hladina vody jen 7'11" nad normální hodnotou¹ a klesla již v poledne na 6'

str. 75 – slp. 2

a do večera dokonce na 4'10". Ledové masy v klidu odplouly, a tak se mohlo zdát, že nebezpečí již pominulo: lidé si již gratulovali, že je šťastně přečkali.

Ovšem ti, kteří měli před očima vysoké a mohutné masy sněhu v lesích podél toku Vltavy, nemohli opomenout, že i ty při tak rychlé oblevě nezadržitelně roztají a že tak hrozí věru strašné záplavy. A k takové hrozné katastrofě skutečně došlo. Neboť již 28. března o 6. hodině ranní voda vystoupala opět na 7'11" a nezastavila se po celé dopoledne při průměrném průtoku 2 2/3 coulu za hodinu.² V poledne již hladina vody dosáhla 8'5" a o půlnoci již dosáhla stejné výše jako při povodni z 26. června 1824, tedy té největší, kterou si současné generace před letošním 29. březnem pamatovaly.

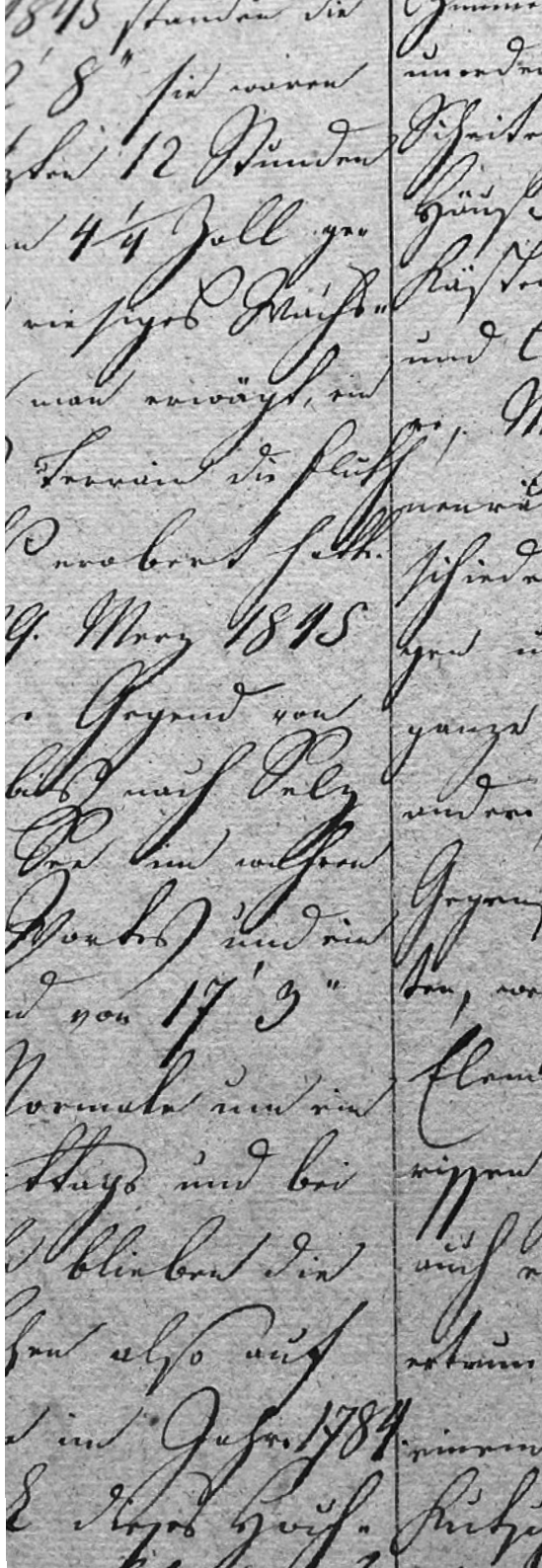
str. 76 – slp. 1

Právě ve 12 hodin v noci před příchodem smutného 29. března 1845 dosahovala povodeň výše 12' 8". Voda stoupala v posledních 12 hodinách každou hodinu o 4 ½ coulu, tedy ohromný nárůst, zvláště když uvážíme, kolik půdy s sebou již povodeň strhla. Neboť 29. března 1845 se celá oblast od Malých Buben až po Sedlec proměnila doslova v jedno velké jezero a stav vody dosáhl výše 17'3" nad normálem a na této výši zůstala voda stát podobně jako v roce 1784.

foto: Mgr. Štěpán Duhář

transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

1 Tj. 7 stop a 11 palců/coulů (1 stopa = 12 palců), tj. v přepočtu 3,57 m nad normální hodnotou.
2 Takto udaná rychlost by byla příliš pomalá, chybny údaj vznikl zřejmě při prepisu z jiné předlohy.

Přednáška o křesťanské bioetice / 3. 3. 2024
Věda je v rukou člověka a ten bádá, zkoumá, experimentuje. Jelikož je podoben Bohu právě v tom, že má svobodu a jako jediné stvořené bytosti mu Bůh svěřil i schopnost přemýšlet nad pozemskou realitu, může se stát, že se pokusí – stejně jako kdysi první lidé v biblickém ráji – sáhnout i někam, kam mu Bůh už jít nedovoluje. I lidské bádání má tedy své mantinely, za které ho Bůh svými příkazy již nepouští. Jde především o oblast předávání života, tedy jeho počátku, a ukončení života, tedy smrti. Pro nás jako věřící křesťany musí být zjevené Boží Slovo více než lidská moudrost, protože ta nesmí jít proti Stvořiteli. Přitom právě genetika a bioetika jsou oblasti, v níž se hodně experimentuje. Pokusy na embryích, umělé oplodnění, ale i eutanázie či asistovaná sebevražda. Přednáška o tom, co je, a co již není křesťanům povoleno, začíná na faře v 17 hodin.

Pěší pouť / 9. 3. 2024

Součástí postní doby je přiznávání si vlastních hříchů a prosba za jejich odpuštění. Součástí odpuštění pak je také pokání, které má být přirozeným, nikoli nařízeným úkonem vděčnosti za to, že nám bylo Bohem odpuštěno. Právě toto je obsahem slova kajícnost: nebrat Boží milosrdenství a lásku jako samozřejmost. Plakat nad svými hříchů a přinášet za ně pokání má být součástí vděčnosti křesťana Tomu, který nám to všechno nemusí dávat, a přesto dává. Již tradičně se vydává skupina farníků na kající pěší pouť. Nejde pouze o turistiku, ale o duchovní zážitek. Během několika hodin se v tichu a v pústu od jídla

presouváme spolu (a přitom každý zvlášť) na určité posvátné místo, abychom tam při mši svaté vzdávali díky Bohu za to, co pro nás učinil. Letos se sejdeme v 7:50 na Smíchovském nádraží a autobusem pojedeme do Štěchovic. V kostele sv. Jana Nepomuckého si vyprosíme silu, řekneme pravidla poutě a vyrazíme podél Vltavy (pozor, pro kočárky to letos není!) až ke kapličce na břehu slapské přehrady v lokalitě zvané Rovínek. Po mši svaté pak společně agapé (pravděpodobně v motorestu, odkud pak jezdí autobusy zpět do Prahy).

Postní duchovní obnova / 16. 3. 2024

Kolik hodin někteří z nás (týdně, měsíčně, ročně?) věnují cvičení, sportu, posilování? Dá se to racionálně odůvodnit jako správné, protože tím posilujeme nejen svůj organismus, ale někdy i svou vůli a u kolektivních sportů také dobré vztahy mezi sebou navzájem. Kromě svého těla má však člověk rovněž duši a kromě vztahu k sobě a k bližním by měl mít také (nebo především) v pořádku svůj vztah k Bohu. A podle staré křesťanské tradice dvakrát ročně je v liturgii doba, kdy by právě v této oblasti (duše a vztah k Bohu) měl učinit nějaké cvičení. Advent před Vánocemi a půst před Velikonocemi je čas, kdy by měla tato oblast přednost před vším ostatním. Jedná se o pár hodin, ve srovnání s počtem hodin věnovaných sobě a svému tělu jde opravdu o minimum. V sobotu 16. března v 8:45 začíná tříhodinové cvičení duše. Tím, který s námi toto cvičení povede, je zkušený kazatel a kněz, Mons. Michael Slavík, bývalý generální vikář pražské arcidiecéze. Končíme v poledne společnou mší svatou.

PROGRAM BOHOSLUŽEB

24. 3.	Květná neděle	mše, žehnání ratolestí	9:00, 10:30
28. 3.	Zelený čtvrtek	mše v katedrále, kněžské sliby	9:30
28. 3.	Zelený čtvrtek	mše, připomínka Poslední večeře	17:30
29. 3.	Velký pátek	křížová cesta	15:00
29. 3.	Velký pátek	obřady, připomínka Ježíšovy smrti	17:30
30. 3.	Bílá sobota	ranní modlitba s letošním katechumenem	9:00
30. 3.	Velikonoční vigilie	obřady vzkříšení, křest dospělého	20:00
31. 3.	Velikonoční neděle	mše svatá	9:00, 10:30

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	09:00, 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45
--------	-------------

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00
-------	-------------

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
matky s dětmi	středa 09:00
biblický večer	středa 18:15
coworking	pátek 09:00

AKCE MĚSÍCE BŘEZEN 2024

1./8./15./22. 3. křížová cesta (17:00)
2. 3. úklid kostela + jarní brigáda (8:00)
3./17. 3. skrutinia katechumenů (9:00)
3. 3. přednáška o bioetice (17:00)
4. 3. Modlitba za Finsko (18:15)
5. 3. setkání akolytů (18:30)
9. 3. pěší kající pouť (9:00)
10. 3. udílení svátosti nemocných (9:00; 10:30)
16. 3. postní duchovní obnova (8:45)
17. 3. třetí skrutinium katechumenů (9:00)
17. 3. příprava rodičů ke křtu dítěte (17:00)
19. 3. slavnost svatého Josefa (17:30)
19. 3. příprava k manželství (18:30)
22. 3. návštěva starých a nemocných (9:00)
26. 3. velikonoční zpovídání (15:00)
29. 3. velkopáteční přísný půst
30. 3. výstav Eucharistie (15:00–20:00)
31. 3. mše svatá na Karlštejně (15:00)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100 Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně.

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

Běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

Oprava elektřiny,
topení a úprava sakristie

†Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč,
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com
IČ: 61380288

č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo
mobil: 731625968
www.farnostbubeneč.cz
FB: Farnost Bubeneč
IG: farnost_bubeneč